30/04/2024

Литија у Бијелом Пољу: Идемо тихо, у тишини, за Христом на Голготу

Његово Преосвештенство Епископ будимљанско-никшићки г. Методије је служио 28. априла 2024. године, на празник Уласка Господа Исуса Христа у Јерусалим – Цвети, свету архијерејску Литургију у цркви Светих апостола Петра и Павла у Бијелом Пољу.

„Праћен ученицима својим Господ Исус Христос је, идући ка Јерусалиму, чуо вијест да се пријатељ његов Лазар упокојио, а пошто је то била велика даљина четири дана су им требала да дођу. У Витанији, на гробу Лазаревом, ученици и народ су свједочили највећем чуду гдје Господ, рекавши и тјешивши сестре Лазареве и пријатеље његове, говорећи да је он заспао. И Он, приближавајући се гробу његовом, потресао се у духу, не зато што је по људској немоћи страховао да ће смрт рећи последњу ријеч над свим људским данима и нашим земним животом, него зато што је кроз ту смрт видио оно што Бог није створио а што је завладало после Адамовог гријеха цијелом творевином, разбољевши се кроз гријех људски и уселивши се болест и смрт у овај живот. Потресао се над том судбином људском, заплакавши гдје је

смрт завладала овом долином плача. Онда громко својим божанским гласом, позвавши Лазара с прага гробног: Устани Лазаре! Лазар устаје, обмотан у погребне повоје, а Он говори: Раздријешите га, одмотајте. И сјевши с њим, ту је вечерао и ту се десило Његово помазивање од оне жене која је, плачући сузама својим омивала Му ноге и мирисима мазала и отирала косом својом. Неки, као што каже Јеванђеље, од ученика негодоваху због тога јер је мирис, којим је мазала Његове ноге, био скупоцјен. Кажу да је то била једна годишња плата, толико је коштао тај мирис. Он им је рекао: Сиромахе имате увијек са собом, можете их увијек помагати, од свога одвајати, штедјети, па с њима дијелити, али, мене немате стално са собом. Ово што она ради, то је предсказање Његовог страдања и помазивања како се помазује тијело покојника кад се ставља у гроб“, беседио је Његово Преосвештенство.

„Кад је кренуо ка Јерусалиму, послао је два ученика, рекавши да иду код неког човјека и узму магарицу и њено пуле, магаренце и да му их доведу. Ако вас ко буде питао од домаћина шта радите, реците само: Треба Господу. Тако се и десило. Господ није ушао као овоземаљски цар који отима туђе територије, влада силом, страхом, оружјем, насиљем и шири страх и трепет око себе, улазећи на бијесним коњима него је ушао на магарету које симболизује мир и кротост, а не силу и рат. Улазивши у Јерусалим, дјеца су Га дочекала као што се и сада дјеца тискају око Његовог путира, око Њега се скупљају, ево, двије хиљаде година. Не само дјеца по годинама и узрасту, него сви ми који смо дјеца Божја. И пратимо Га у Јерусалим, у тај узлазак, не улазак него узлазак у Јерусалим и обистинило се пророчанство гдје каже: Радуј се кћери Сионова, а то је Јерусалим, то је цијели Израиљ, јер ево долази твој Цар Који је праведан и спасоносан и Спаситељ, и Који је кротак, јашући на магарету и младунчету товарне животиње. Он је тиме пројавио себе као Цара зато што цар има ексклузивно право да заплијени средства транспорта од свакога. Тако је узео магарад, а онда, тиме што је Он једини и први био који је усјео на ту животињу, нико прије тога није усједао, показује првенство Њега као Цара над свима. Кад су негодовале старјешине јудејске што Га дочекују као цара и говоре: Осана, сину Давидовом. Слава Господу на висини, благословен који долази у име Господње. Он је рекао: Ако они зашуте, камење ће проговорити, а пророк је рекао: Из уста мале дјеце и сисавчади начинићу себи хвалу. Све је предсказивало и назначавало оно што треба да се деси. Ушао је као истински Спаситељ и Цар мира у град мира Јерусалим коме то име само и казује. Цијела наступајућа недеља јесу дани Његовог узласка на Голготу, због нас и грјехова наших ради. Распиње се Господ, ширећи руке на крсту и грлећи не само праведнике, него цјелокупни људски род у цијелој његовој историји од извора па до увира и Есхатона, показујући тиме, смрћу да

је као човјек умро а онда својим погребењем пројављује узлазак на небо не само са земље, него из подземља, јер је и у ад душом својом сишао. И онима који су прије Њега живјели на земљи благовјестио је истину која ће свакога онога који у њу повјерује ослободити. Истина, као што Христос каже, једина ослобађа, а за себе је рекао да је Он истина, живот и пут. То је наш једини пут. Ова литија кроз град око овог светог храма гдје је кнез Мирослав писао не себи хвале или пјесме неким људима, женама које је волио него је писао ријечи Христове спасоносне, Цара мира, Спаситеља душа наших. Његове ријечи је на овом мјесту записивао, позлатио а онда је Господ његов труд благословио и до дана данашњег су остале сачуване, написане на пергаменту“, казао је владика Методије.

„Сви наши цареви постали су славни не због коњице и оружја, злата, моћи, територије које су посједовали него због онога што су подражавали гледајући Христов живот. Због тога што су били кротки, смирени, што су и на таквим положајима све чинили да буду кротки, смирени и у свему слични Христу Богу нашем. Иду и државни празници у току ове страсне недеље. Знамо да је недеља која предстоји коротна, идемо тихо, у тишини за Христом на Голготу, не галамимо, не размећемо се. Не једемо, не пијемо, не веселимо се и не играмо. А онда, не зато што не волимо живот и да се радујемо него зато што ишчекујемо истинску радост која ће да засија у свјетлости Христовог васкрсења. Нема веће радости од побједе над највећим непријатељем људског рода смрти, гријеха и ђавола. Није наш ближњи наш непријатељ, како год да се звао и гдје год да живи и којем год народу, племену, братству припадао, култури, традицији, религији, вјери. Највећи људски непријатељ је ђаво, гријех, и смрт која је ушла кроз тај гријех. Смисао нашег окупљања је да ми, поред љубави коју показујемо према Цркви Божјој, према Христу Богочовјеку покажемо је дјелатно и у животу према својим ближњем“, поручио је епископ Методије који је беседу је завршио речима о плановима на подизању Дома Кнеза Мирослава и Духовног центра под чијим кровом ће се верни народ сабирати.

„То треба не само вама који живите у Бијелом Пољу. То треба васколиком српском народу, да овдје на мјесту, гдје је писано Мирослављево јеванђеље, има макар још једна просторија за окупљање, направити музеј, салу да сједнемо, да се окупимо, за предавања, да слушамо умне главе и тиме оплемењивали себе и своје нараштаје као што су то радили кнез Мирослав и наши преци“, закључио је Епископ будимљанско-никшићки г. Методије.

spc.rs